

De mundo (IV)

Îmbătrânit e timpul de propria sa grabă,
Nedumerit se uită, din ce în ce mai des,
Pe urmele pe care-a venit și se întreabă
De poartă ele oare vreun tainic înțeles.

Dar urmele-s lăsate pe lut și pe nisip,
Și nimeni nu mai știe ce-ndemnuri le-au urzit,
Odinioară ele aveau un glas, un chip,
Dar ploile și vântul le-au șters și netezit.

În urmele pierdute încă respiră semne
Ce-aveau culori odată și forme și chiar nume,
Dar nimeni nu mai știe ce-au vrut atunci să-nsemne,
Și ce poveste-anume au vrut s-aducă-n lume.

Îmbătrânit e timpul și se preumblă-ncet
Cătând la urme stranii din lumea cea apusă,
Să le-nțelegi nevoie-i de-un suflet de poet,
Să țese-n loc povestea ce-odată a fost spusă.

Ca valul este lumea ce plaja măturând
Amestecă nisipul din urmele lăsate,
Și alte urme vin să se-așeze, rând pe rând,
Dar viață au doar până de-un val sunt măturate.

Căci cum să mai rămână un zbor sculptat în aer
De-o aripă semeață ce-odată-a exultat?
Sau cum să mai răsună un geamăt sau un vaier
Când nu mai e urechea ce-atunci l-a ascultat?

Și unde este urma ce gândul și durerea
Au fost săpat-o-n suflet – tranșee ezoteră?,
Și cum vom ști vreodată unde a stat tăcerea,
Și unde renunțarea, speranța efemeră?

...Un palimpsest e lumea, mormântul unei urme
Pe alt mormânt de urmă mereu s-a așezat,
Și nu-i vreo rațiune acest destin să curme...
Un cimitir de urme ce crește ne-ncetat.